

[Jens Møller]

Når hr. Alfred Hansen spørger, om vi mener, det bør gælde dyr overhovedet, at der skal være en dyrlæge til stede, så vil jeg sige: nej, det mener vi ikke der bør. For os er det nemlig ikke det afgørende, at det er en dyrlæge; det afgørende er, at det er nogle mennesker, der ved, hvad det er, de har med at gøre, nogle mennesker, der kan gøre det på en ordentlig måde, så dyrene ikke kommer til at lide unødvendigt ved det. I og for sig kunne det for min skyld også godt være andre end dyrlæger, hvis der fandtes sådanne afgrænsede grupper, men det gør der vel ikke.

Der skal ske en omfattende revision af dyreværnsloven, når betænkningen fra udvalget kommer, det ved jeg, og det hilser jeg med glæde og ser frem til. Men vi ved jo alle sammen, at sådan noget tager tid. Betænkningen fra dette udvalg kan jo ikke ventes i dette år – efter de oplysninger, jeg har fået, sandsynligvis først i 1979 – og da det bliver en stor, omfattende revision af loven, ved vi jo alle, at det godt kan tage tid. Den skal måske genfremsættes osv. Der kan nemt komme til at gå en 2-3 år, inden vi får denne revision igennem. Derfor har vi peget på disse enkelte ting, som er så åbenbare. Her er virkelig noget, der bør forbedres. Hvorfor skal det vente i 2 år, når vi lige så godt kan vedtage det nu her i dette forår?

Jeg imødeser et godt arbejde i udvalget – det har vi jo fået tilsagn om fra bogstaveligt talt alle sider – hvor vi kan få foretaget de stramninger og de afgrænsninger, som har vist sig nødvendige, og jeg håber så, at vi inden sommer kan få dette forslag vedtaget til gavn for vore dyr.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af hittegodsloven
[af Voigt (FP) m. fl.]
(Lovforslag nr. L 197. Fremsat 15/2 78).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg har tidligere her i folketinget, endda inden for den seneste tid 2 gange, haft lejlighed til at redegøre for politiets salg af hittegodsknallerter. Lad mig her benytte lejligheden til at give en kort historisk redegørelse for sagen.

I 1973 blev der fra justitsministeriets side fastsat regler, som skulle forhindre, at der fra politiets hittegoodsauktioner blev solgt ulovlige knallerter. Dette sikrede man bl. a. ved at lade statens bilinspektion foretage en nærmere undersøgelse af knallerterne inden bortsalg. Som det vil være bekendt, har der i en periode været problemer med at klare arbejdsopgaverne på bilinspektionen, og som følge heraf så justitsministeriet sig i januar måned i år nødsaget til med øjeblikkelig virkning at ophæve bestemmelserne om undersøgelse af hittegodsknallerter. Ellers måtte man i en periode forsinke andre og mere væsentlige arbejdsopgaver. Det var, som jeg tidligere har understreget her i tinget, ikke ministeriets agt at lade denne tilstand råde til evig tid. Det var kun en nødvendig, men naturligvis ikke ønskelig overgangsløsning.

Lad mig sige om det foreliggende lovforslag, at vel særligt bemærkningerne delvis kan være inspireret af en desværre forkert formulering af et detailproblem i mine tidligere besvarelser. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at tydeliggøre hittegodslovens regel på det nævnte område. Reglen er, at hittegoods, som ikke er afhentet af ejeren, først kan sælges, når det har henstået i mindst 3 måneder. Politiet har altså ikke nogen pligt til at sælge straks efter udløbet af denne frist, idet bestemmelsen blot er givet for at sikre ejerne en rimelig frist til at afhente bortkommet gods. Dette er reglen i hittegodsloven.

Når jeg nu hertil kan føje, at jeg administrativt om kort tid er i stand til at gennem-